

Den förlorade ätten.

Hon ser ut över dalen och Köldländigarnas bosättning, där ligger den välmående och ovetande av vad den nya dagen för med sig. Bakom henne hörs ljudet av frustande hästar, knarrande läder och klingande stål.

Hennes tanke vandrar tillbaka genom århundraden, århundraden av blod, strider och ära.

I århundraden har hennes förfäder kämpat, blött och dött i strid med Köldländernas vildar.

Hon tänker på natten då hennes enda barn föddes, han var välskapt och en gåva från Helgonen när allt hopp om en arvinge var slut.

Hennes son, hennes vackra son skulle växa upp stolt och stark värdig att överta en hertigskrona.

Så kom ödet emellan och han föll för en av Köldländernas vackra ungmöer.

Detta svek mot allt vad hans släkt och rike kämpat för sedan tidernas begynnelse.

Hon tänker tillbaka på natten när hon ser honom i ögonen, hur giftet hon lurat i honom verkar.

Hennes ord är de sista han hör, Hennes ord att hans käraste ska dö för hennes hand på samma sätt som han.

Hon tänker på natten då hon ändade sin ätt hellre än att den skulle falla i vanära genom att blandas med smutsigt blod från Köldländerna.

Och nu är dagen här i Almas år 879 skall hon som sina förfäder med blod och eld rena världen från den ohyra som Köldländernas folk innebär.

Bakom henne gör sig Velaris riddare redo, och med en handrörelse är ordningen återställd, under en gryende sol fylls världen av skrik och död och de råder åter krig mellan Velasis och Köldländerna, så som det alltid varit och för alltid skall vara tills en sida finns ej mer.